

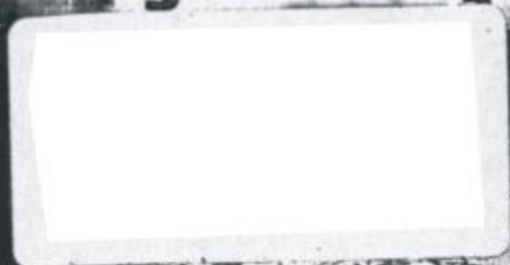
Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		Indexat la: 0152/03
Opera suspicionată (OS) Suspicious work		Opera autentică (OA) Authentic work
OS	CURPAN, Vasile Sorin. <i>Tratat de științe juridice</i> . Vol.1. Bacău: Rovimed.2011.	
OA	CURPAN, V.S. <i>Independența judecătorilor și garanțiile ei juridice</i> . In: CURPĂN, V.S., POPA-GAVRILOVICI, G., LUPU, M.M. <i>Tratat de științe juridice</i> , vol.1. Sibiu: Alma Mater. 2009.	
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
p.267:01-p.328:00		p.281:01-p.344:00
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: p.72:00 semnifică textul de la pag.72 până la finele paginii.

Notes: p.72:00 means the text of page 72 till the end of the page.

VASILE - SORIN CURPĂN

TRATAT DE ȘTIINTE JURIDICE

VOL. I

ROVIMED PUBLISHERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CURPĂN, VASILE SORIN
Tratat de științe juridice / Vasile-Sorin Curpăn. - Bacău
Rovimed Publishers, 2011. -
2 vol.
ISBN 978-606-583-266-4
Vol. 1. - Bibliogr. - ISBN 978-606-583-267-1

I. Munteanu, Laura

34(498)

Copyright © by VASILE – SORIN CURPĂN

INDEPENDENȚA JUDECĂTORILOR ȘI GARANȚILE EI JURIDICE

CAP. I. CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND JUSTIȚIA

&.1. NOȚIUNEA ȘI SIMBOLUL JUSTIȚIEI

Noțiunea de **justiție** comportă mai multe înțelesuri.

Sensul tehnic pragmatic al noțiunii de **justiție** se referă la organizarea judiciară, respectiv la justiția distributivă.

În sens ideatic, noțiune de **justiție** implică scopul, esența dreptului, receptat în cea mai înaltă și mai pură expresie (justiția comutativă).

Profesorul Mircea Djuvara, referindu-se la **ideea de justiție** consideră că aceasta presupune egalitatea rațională a unor persoane libere, limitate în activitățile lor numai prin drepturi și obligații.

Ideea de **justiție** presupune și aptitudinea generalizării, deci în ultimă instanță, egalitatea tuturor persoanelor fără nici un privilegiu, egalitate cât mai desăvârșită, care nu se obține decât printr-un progres cât mai accentuat și un studiu cât mai amănunțit al situațiilor de fapt în limitele drepturilor subiective și a obligațiilor corelative.¹⁾

Nu în ultimul rând este necesar să precizăm că **ideea de justiție** include și principiul universal al echității, care se caracterizează prin aprecierea justă, din punct de vedere juridic,

¹⁾ Teoria generală a dreptului (Enciclopedia Juridică). Drept rațional, izvoare și drept pozitiv. Editura All, București 1995, pag. 224-228

a fiecărui subiect de drept.

În literatura juridică, atât română cât și străină, noțiunii de justiție i se atribuie și alte sensuri.

Astfel, **într-un sens larg – lato senso** – justiția reprezintă o virtute, adică un sentiment de echitate.

Este evident că această noțiune, în abstracțiunea sa, poartă o doză de subiectivism preluată în raport de fiecare subiect de drept și totodată în funcție de perioada istorică reflectată în gradul de dezvoltare al societății umane.

Într-un sens **tehnic-juridic**, justiția reprezintă o funcție de jurisdicție, adică aptitudinea de a pronunța dreptul cu ocazia soluționării unei cauze.

Împărțirea justiției este apanajul exclusiv al statului, în virtutea prerogativelor ce decurg din suveranitatea națională.

În sfârșit, noțiunea de justiție desemnează totalitatea instituțiilor juridice prin intermediul cărora se realizează atribuțiile puterii (autorității) judecătorești.

În raport cu această accepțiune, justiția reprezintă un serviciu public al statului.

În antichitate justiția era reprezentată de zeița Themis care avea figura unei femei severe, ce purta într-o mână o balanță iar în cealaltă mână o sabie, fiind legată la ochi.

Acest simbol al justiției a străbătut veacurile fiind consacrat și în contemporaneitate.

Balanța și eșarfa care acoperă ochii zeiței, semnifică prerogativa esențială a judecătorului, aceea de a pronunța dreptul – *jurisdictio* -. Două sunt premisele necesare pentru îndeplinirea acestei funcții: independența și imparțialitatea judecătorului.

Judecătorul în soluționarea cauzei deduse judecății, trebuie să aibă în vedere, în mod exclusiv, drepturile și interesele subiectelor de drept participante la proces. El trebuie să ignore, cu desăvârșire, orice element străin procesului.

Sabia reprezintă aptitudinea judecătorului de a ordona executarea hotărârilor pronunțate.

Aceasta întrucât hotărârea judecătorească definitivă, în situația în care nu ar fi urmată de executare, ar constitui o simplă opinie a judecătorilor și, în consecință, finalitatea practică a dreptului nu s-ar realiza.

Această putere de a comanda executarea hotărârii judecătorești, exprimată prin formula executorie, este denumită în doctrina juridică *imperium*.

Marele jurist Jering, scria în lucrarea sa "Lupta pentru drept", că: "sabia fără cumpănă este puterea brutală ... cumpăna fără sabie este neputința dreptului una nu merge fără alta".

Justiția a fost considerată ca fiind în esență ceva abstract, ca o stare ideală a societății caracterizată prin traducerea în starea de facto a integrității drepturilor subiective ale tuturor membrilor acesteia, ca un vis de totală libertate, de egalitate.

Justiția reprezintă o stare caracterizată prin respectarea tuturor preceptelor morale, ca o supunere față de preceptele religioase și respectiv ca un rezultat al realizării cerințelor normelor juridice.

Referirile cele mai vechi privitoare la justiție, se întâlnesc la sumerieni. Această civilizație a lăsat primele coduri: Codul lui Lipit-Istor din Akkad, Codul lui Ur-Nammu; Codul lui Bilalam și Codul lui Hammurabi.

În Codul lui Ur-Nammu se precizează că reformele inițiate în timpul acestui suveran au fost făcute "pentru a întări dreptatea în țară și pentru a crește bunăstarea populației".¹⁾

În Grecia antică, ideea de justiție a reprezentat o teamă centrală a gânditorilor.

---

¹⁾ Voytech Zamarovsky – "La început a fost Sumerul", Ed. Albatros, București, 1981, pag. 191.